

ACARONAR UN MOT MOLT ACARONADOR

Crec, si la memòria no em falla, que va esser pel 1992 quan a la Residència Comarcal La Foia de Bunyol, vivíem un episodi més de contradiccions educatives ja que continuaven arribant menors de molt poca edat per a ser internats, quan Antoni Martínez i Soriano, educador social va començar a insistir en la necessitat de que l'administració no continuarà derivant a menors tan xicotets , en concret al nostre centre... i com que a la Direcció Territorial, la Pepa Tortosa, també lluitava per a fer el possible, per a que aparegués una conscienciació ciutadana que parerà el continu internament dels xiquets/es de molt poca edat als centres de protecció... moltes més contradiccions estaven servides...

I en eixes tensions vivíem, quan començarem a plantejar acolliments temporals en famílies a través de la informació que ens donaven des de la Territorial, arribant a generar un grup d'unes trenta famílies, que ens va provocar un altre problema: no sols ateníem als menors interns al centre, també ens fèiem càrrec del seguiment i captació de famílies per als menors que, ens deien des de València i nosaltres confirmàvem , eren possibles candidats a passar a residir amb una família acollidora.

I heus ací que ens plantejarem la possibilitat de fer una Associació a la que calia posar un nom. Després de tractar el tema en diferents reunions, que es realitzaven a la mateixa residència, en acabar els torns de la nit, ens duguérem a casa el deure de trobar-li a la nova Associació un nom que reflectirà la realitat del treball que estàvem fent .

Com que, per aquella època, el dormir per a mi em resultava un poc dificultós, per la quantitat de problemes que diàriament tenia que resoldre, de matinada em posava a llegir o simplement a escoltar la radio...

Tenia clar que el nom de l'Associació no podia ser un conjunt de sigles, molt de moda per aquell temps i que calia buscar un nom a ser possible en valencià, que designara l'activitat i el treball que veníem fent amb menors i famílies. I heus ací que el tenir un diccionari a la tauleta de nit, un bon consell que em va ensenyar mon pare, em va ajudar a descobrir una paraula que dibuixà al meu cap, aquella nit, tota la voluntat que posàvem per donar una coherència als nostres menors, al nostre treball i a les nostres vides...

Quan al dia següent li ho vaig a Mila, la meua companya, em digué que al seu poble era una paraula molt utilitzada... però que a la ciutat de València seria totalment desconeguda... i això em va encoratjar en tractar de convèncer que era el nom adequat per a la nostra Associació ... i així va ser....

L'alegria, però, mes gran va ser quan en una de les xerrades que fèiem als pobles, concretament a Set Aigües , i al plantejar el que volia dir el nom de l'Associació, les dones presents a l'acte ens digueren: pues clar que lo sabemos, ¡acaronar a un niño!